ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

('Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαρεῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΟΓΕ οἱ φίλοι τοῦ ποιητοῦ θέλησαν νὰ προσκαλέσουν κάποιο γιατρὸ ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ἀλλὰ ὁ Τράϊβερ τὸ θεώρησε περιττὸν γιατὶ ἡ κατάστασίς του δὲν τοῦ φαινόταν ἀκόμα ἐπικίνδυνη. Φαίνεται ὅμως ὅτι κι' ὁ ἴδιος ὁ Τράϊβερ—ὅπως μᾶς τὸ μισοσωμολόγησε ἄλλωστε—δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ψυχικῶς ὁ ποιητὴς δὲν ἦταν καθόλου καλά, πράγμα ποὺ ἐπιδροῦσε στὰ χαλαρωμένα νεῦρα του. Ἔτσι πάθαινε νευρικὲς ὑπερδιεγέρσεις, ποὺ εἶχαν ἐπικίνδυνο χαρακτῆρα. Ἐντωμεταξὺ τὸ πυρετός του μεγάλωνε ὁλοένα καὶ τότε προσκάλεσαν καὶ τὸ γιατρὸ ἀπ' τὴ Ζάκυνθο.

Ὁ Τράϊβερ εἶχε καταλάβει πειὰ ὅτι ὁ Βύρων δὲν θὰ γλύτωνε τὸ θάνατο. Καὶ πράγματι τὴν νύχτα τῆς ἀφίξεως τοῦ Ζακυνθίου γιατροῦ, ἐπῆλθε ὑποτροπὴ καὶ ὁ ἐξηντλημένος ἐντελῶς μέγας ποιητὴς καὶ φιλέλλην ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιατροῦ.

— Δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ τύψι, ἐπρόσθεσε ὁ Τράϊβερ, τελειώνοντας τὴν κουβέντα του. Γιατὶ κι' οἱ καλύτεροι γιατροὶ τοῦ κόσμου ἂν ἦσαν ἐκεῖ, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν. Περιφρονοῦσε τὶς συμβουλὲς καὶ τὶς συνταγὲς τῶν γιατρῶν καὶ δὲν ἐπῆρε οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ τοῦ ὥρισα.

Αὐτὰ μᾶς διηγήθηκε ὁ δόκτωρ Τράϊβερ.

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφτῆ πειὰ πίσω ἀπ' τὴ Ζάκυνθο, ὅταν μὲ τὸ φίλο μου Πολωνὸ Φιλέλληνα Προνοκόφσκυ τραβήξαμε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο μας. Ἐκεῖ ὁ θυρωρὸς κύρ Δημήτρης μᾶς περίμενε στὴν πόρτα καὶ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι βρισκόταν ἀπάνω κάποιος ρῶσσος ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ γαϊδουράκι ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Παπᾶς, ὅπου ὡρμοῦσε μιὰ ρωσσικὴ φρεγάδα, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ ἐμᾶς τοὺς Βαυαροὺς ἀξιωματικούς.

Ἀμέσως σκεφτήκαμε ὅτι θὰ ἦταν δύσκολο νὰ περιποιηθοῦμε αὐτὸ τὸν ξένο, ἂν μάλιστα δέ μιλοῦσε ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ ρωσσική. Ὁπωσδήποτε, ἀνεβήκαμε ἐπάνω κ' ἐκεῖ βρήκαμε τὸν ἐπισκέπτη μας. Ἦταν ἕνας νέος εἴκοσι περίπου χρονῶν, ξανθὸς, εὔρωστος, τέλειος τύπος Ρώσσου. Μᾶς χαιρέτισε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ δυστυχῶς, μόνο ρωσσικὰ μιλοῦσε. Εὐτυχῶς ὁ Προνοκόφσκυ κουτσὰ-στραβὰ, κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῆ μαζύ του.

Σὲ λίγο ἔφτασαν κ' οἱ ἄλλοι Βαυαροὶ ἀξιωματικοί, μαζὺ μὲ τὸ νομάρχη Γλαράκη, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὸ Ρῶσσο ρώτησε.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικὸς νέος;

— Εἶν' ἕνας ρῶσσος ἀξιωματικὸς, τὸν ἀποκριθήκαμε, ποὺ δὲν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ δική του. Δὲν ξέρουμε τί νὰ κάνουμε μαζύ του!...

— Ὤ! ἔκανε ὁ Γλαράκης εὐθυμα. Ἂν θέλετε νὰ περιποιηθῆτε καὶ νὰ χαριστήσετε ἕνα Ρῶσσο, πρέπει νὰ τὸν μεθύσετε!..

Ὅλοι ἐπιδοκιμάσαμε τὰ λόγια του καὶ τὸν ρωτήσαμε ζωηρά:

— Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν καταφέρουμε..

— Ὤ! τὸ πράγμα εἶνε πολὺ εὔκολο; Παίχτε μαζύ του τὸν «Πρίγκηπα τοῦ Τόρεν» τὴν παλιὰ ἐκείνη κωμωδία τῶν γλεντῶν τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς ἤξεραν τὸ παληὸ αὐτὸ ἔθιμο τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν κι' ἔτσι ἡ πρότασι τοῦ κ. Γλαράκη ἔγινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό. Ἀρχίσαμε ἀμέσως τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες, παραγγείλαμε νὰ μᾶς ἑτοιμάσουν ἕνα πόντε καὶ ἀφοῦ φάγαμε πρῶτα, ὁ Προνοκόφσκυ ἀνέλαβε νὰ κατασταση γνωστὸ τὸ γερμανικὸ αὐτὸ ἔθιμο στὸ Ρῶσσο, ἂν καὶ δυσκολεύτηκε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κατοηθώση αὐτό.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ καὶ στοὺς Ἕλληνας ἀναγνῶστες τί εἶνε ὁ «Πρίγκηψ τοῦ Τόρεν».

Οἱ γερμανοὶ φοιτηταὶ στὰ γλέντια τους ἀναγόρευαν ἕναν ἀπ' τὴ παρέα τους πρίγκηπα τοῦ Τόρεν καὶ τὸν τοποθετοῦσαν σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐπάνω στὸ τραπέζι τους. Οἱ ἄλλοι φοιτηταὶ ἀποτελοῦσαν τὴν αὐλή του καὶ στεκόντουσαν ὁλόγυρά του. Ὁ «Πρίγκηψ» ἄρχιζε τότε νὰ τραγουδᾶη ἕνα τραγούδι, εἰδικὸ γιὰ τὴν περίστασι, τὸ ὁποῖο οἱ συμφοιτηταί του ἐπανελάμβαναν ἐν χορῷ.

Συγχρόνως ὁ κάθε φοιτητὴς κρατοῦσε στὰ χέρια του δυὸ ποτήρια γεμάτα κρασὶ ἢ μπύρα ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα τὸ κρατοῦσε ὁ ἴδιος καὶ τὸ ἄλλο τὸ πρόσφερε στὸν «Πρίγκηπα» ὁ ὁποῖος, τσουγκρίζοντάς τυ μὲ τὸ ποτῆρι αὐτοῦ ποὺ τὸν κερνοῦσε, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀδειάση ὡς τὸ πάτο.

Ἔτσι κάθε φοιτητὴς ἐπρόσφερε στὸν «πρίγκηπα» ἕνα ποτῆρι γεμάτο κι' ἄδειαζε κι' ὁ ἴδιος ἄλλο ἕνα. Φαντάζεται κανεὶς εὔκολα ἀπ' αὐτὸ πόσα περισσότερα ποτήρια ἔπινε ὁ «πρίγκηψ» ἀπ' τοὺς ἄλλους φοιτητάς. Ἂν οἱ φοιτηταὶ ἦσαν δέκα ὁ «πρίγκηψ» θὰ ἔπινε ὅσο θάπιναν κι' οἱ δέκα μαζύ... Γι' αὐτὸ, τὶς περισσότερες φορὲς, πρὶν ἀκόμα τὸν κεράσουν ὅλοι ὁ πρίγκηψ κατέβαινε ἀπ' τὸ «θρόνο» του τρεκλίζοντας καὶ τραυλίζοντας κ' ἔπαιρνε ἄλλος τὴ θέσι του. Τὸ ἴδιο θὰ ἐξακολουθοῦσε ὡς τὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ρῶσσος ἀξιωματικὸς εἶχε, φαίνεται, πολὺ γερὸ στομάχι. Ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ πρίγκηπος τοῦ Τόρεν, δοκίμασε τὸ πόντς. Τὸ βρῆκε ὅμως πολὺ ἐλαφρὸ καὶ ζήτησε ἀγγλικὸ μπράντυ, τὸ ὁποῖο σπεύσαμε νὰ τοῦ φέρουμε.

Εἴμαστε ἐν ὅλῳ δεκαπέντε καί, τραγουδῶντας ἀδειάσαμε μὲ τὴ σειρὰ τὰ ποτήρια μας, κερνῶντας συγχρόνως καὶ τὸ Ρῶσσο. Ἔτσι ἐνῶ ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἄδειαζε ἕνα ποτῆρι, ὁ Ρῶσσος ἄδειαζε δεκαπέντε.

Ἔγινε καὶ δεύτερος καὶ τρίτος καὶ τέταρτος γῦρος κεράσματος ἀλλὰ ὁ Ρῶσσος ἔμενε ἀκλόνητος στὸ θρόνο του.

Στὸ τέλος, οἱ δικοί μας, μὲ τὸ κεφάλι τους βαρὺ καὶ μὲ τὰ πόδια τρεμάμενα, ἄρχισαν ν' ἀποσύρωνται ἕνας ἕνας. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀποσύρθηκε ὁ κ. Γλαράκης. Ἀλλοι πάλι πλάγιαζαν σὲ ὅ,τι εὕρισκαν μπροστά τους. Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγώ, ποὺ ξαπλώθηκα φαρδὺς πλατὺς σὲ δυὸ καρέκλες. Ὁ Ρῶσσος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὸ θρόνο του, πίνοντας καὶ τραγουδῶντας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν ξύπνησα αἰσθάνθηκα τὸν παγωμένο ἀέρα νὰ μὲ χτυπᾶη ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἐξώστου ποὺ βλέπε στὴ θάλασσα. Σηκώθηκα κι' εἶδα τὸ Ρῶσσο ἀξιωματικὸ νὰ κάθεται ἐκεῖ ἀπολαμβάνοντας τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ καὶ κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα ποτῆρι γεμάτο μπράντυ. Μοῦ χαμογέλασε φιλικὰ καὶ μοῦγνεψε νὰ πάω κοντά του. Ἡ ὄψι του ἔλαμπε ὁλόκληρη καὶ φωνάζοντας: «Χαρασσό! Χαρασσό!» ἄδειασε τὸ ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε.

Ἔτσι δὲν πετύχαμε τὸ σκοπό μας, γιατὶ ὄχι μόνο ὁ Ρῶσσος δὲν μέθυσε, ἀλλὰ ἦταν φαιδρὸς καὶ εὐδιάθετος. Ὅλοι ἐμεῖς ἀντιθέτως εἴχαμε πονοκέφαλο, κι' ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Ἄλλη φορὰ δὲν θ' ἀποφασίσουμε νὰ μεθύσουμε τὸ Ρῶσσο.

* * *

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ὁ Κεφαλλωνίτης ξενοδόχος μας πούλησε τὸ ξενοδοχεῖο του κι' ὁ καινούργιος ξενοδόχος ἄρχισε νὰ μᾶς ἐκμεταλλεύεται, πράγμα ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ θέλουμε νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε. Τότε ὁ πάντοτε πρόθυμος νομάρχης κ. Γλαράκης μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ δυσκολία μας. Γνώριζε κάποιο Μαλτέζο, ὀνομαζόμενο Παῦλο, ποὺ εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε ξενοδόχος καὶ ποὺ τώρα δὲν ἐργαζόταν ἐλλείψει χρημάτων. Σ' αὐτὸ τὸν Παῦλο δώσαμε ὅλοι μιὰ προκαταβολὴ γιὰ νὰ ἱδρύση ξενοδοχεῖο. Νοίκιασε ἀμέσως ἕνα σπιτάκι κι' ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε σὺν γυναικῒ καὶ τέκνοις. Πῆρε καὶ τὸν ὑπηρέτη τοῦ παληοῦ μας ξενοδοχείου τὸν κὺρ Δημήτρη.

Ἐκεῖ σὲ λίγες ἡμέρες, ἐγκατασταθήκαμε κι' ἐμεῖς κι' ἐξακολουθήσαμε τὶς βραδυνές συγκεντρώσεις μας.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴ μικρὴ αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου ποὺ συγκεντρωνόμαστε τὰ βράδυα γιὰ νὰ κουβεντιάζουμε, ὑπῆρχαν δυὸ δωμάτια τῶν ὁποίων οἱ πόρτες ἔμεναν συνήθως ἀνοιχτές.

Ἕνα βράδυ ὅμως βρήκαμε τὴν πόρτα τοῦ ἑνὸς δωματίου κλειστή. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ λοχαγὸς Χὰν ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του, τὸ ρίξαμε στὸ γλέντι καὶ ξεχάσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε τί συνέβαινε. Γλεντήσαμε καὶ τραγουδήσαμε ὡς τὶς δυὸ τὸ πρωΐ.

Τὸ ἄλλο βράδυ ὅμως ὅταν πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο μας βρῆκα τὴν πόρτα του κλειστὴ καὶ εἶδα νὰ περιμένουν ἀπ' ἔξω πολλοὶ συνάδελφοί μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν ὅτι ἂν κ' ἐπανειλημμένως χτύπησαν τὴν πόρτα, δὲν παρουσιάστηκε κανεὶς νὰ τοὺς ἀνοίξη ἀπὸ μέσα. Σὲ λίγο ἔφτασαν κι' ὁ Προνοκόφσκυ μὲ τὸν Νομάρχη Γλαράκη.

('Ακολουθεῖ)

Ἑλληνὶς ἀρχόντισσα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὄθωνος.
(Σκίτσο τοῦ Ἰταλοῦ Ε. Ρονζάτι)